

СИНКО ЗЕНЋИЛИ*, СПОМЕНИ СЕ ТВОЈЕ МАЈКЕ

Спремао некакав зенћили Херцеговац свога сина на науке у Дубровник, па кад је кретао, за њим пристајала мајка плачући и говорећи:

– Синко, материне ти хране, спомени се твоје мајке, чешће јој шаљи књиге да знамо како си и јеси ли жив.

Дијете отиде, и не могући прве године научити писмо да матери пише, угледа један дан у свог учитеља велику хрпу свакојакијех писама која су учитељу од којекуд долазила, па га дијете упита:

– Кажи ми, мој лијепи и златни Ага мештре, што је оно на оној полици, учи ли се и из оних књига?

– Оно нијесу књиге из којијех се учи – одговори учитељ – него посланице од мојијех родитеља и пријатеља.

– А да, мој добри Ага мештре, капу ти скидам, а руке ти љубим, даруј ми три-четири да пошљем мојој милој мајци у Љубомир да зна да сам јој жив, а и да ме не би мајчине клетве постигле.

